

Asia: VN/26111/2023

Tietosuojalainsäädännön kokonaisuudistuksen koordinaatioryhmän väliraportti

TIETOSUOJAN YLEISSÄÄDÖKSET (EU:n yleinen tietosuoja-asetus ja tietosuojalaki)

Onko tietosuojan yleissäästösten yleisen tietosuoja-asetuksen tai tietosuojalain soveltamiseen koettu liittyvän haasteita tai epäselvyyksiä, jotka voisivat vaikeuttaa julkisen palvelun järjestämistä?

Kyllä

Jos on, minkälaisista haasteista tai epäselvyyksistä on tarkalleen ottaen kyse?

1.

Väliraportin valmistelun yhteydessä tehtyjen kuulemisten perusteella usealla eri hallinnonalalla vallitsee epäselvyyttä henkilötietojen käsittelyperusteen olemassaolosta erityisesti verkkojulkaisemisen osalta. Esimerkiksi ympäristöministeriö on raportin mukaan tunnistanut tarpeen arvioida luonnonsuojelulakia siltä osin, mahdollistaako se riittävällä tavalla tiettyjen ympäristötietojen julkaisemisen yleisen tietoverkon välityksellä (raportin s. 26). Opetus- ja kulttuuriministeriö puolestaan on raportin mukaan todennut, että hallinnonalan erillislakien ja tietosuoja- ja tiedonhallintalainsäädännön yhteissoveltaminen aiheuttaa epäselvyyttä muun muassa tulkinnanvaraisesti määriteltyjen tietosisältöjen osalta (raportin s.40).

Museovirasto yhtyy näihin näkemyksiin ja katsoo, että sen palveluiden tuottamiseen ja kulttuuriperintötiedon riittävään saatavuuteen vaikuttaa myös mahdollisuus julkaista kulttuuriperintötietoja yleisen tietoverkon välityksellä. Museovirastoa koskevasta erityislainsäädännöstä on tunnistettu puuttuvan nimienomaiset säännökset, jotka mahdollistaisivat tiettyjen kulttuuriperintöalan tietojärjestelmiin sisältyvien tietojen julkaisemisen osana kaikille avointa metatietoa. Esimerkiksi opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalalla on väliraportissa mainittujen säästösten lisäksi ko. hallinnonalan viranomaisilla omia lakejaan, joissa niiden lakisäätteisiin tehtäviin kuuluu ainakin välillisesti myös henkilötietojen käsittely (ks. esim. laki Museovirastosta 282/2004, 2 § 1 mom. 4) kohta).

Tällainen välillinen ja epäsuora sääntely on perinteisesti katsottu ongelmalliseksi ja tietosuojalainsäädännön asettamien vaatimusten (nimenomaisen säätämisen vaatimus) vastaiseksi, mikä käytännössä monelta osin saattaa estää lakisääteisen perusteen (tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 c) alakohta) käyttämisen viraston substanssitehtävien toteuttamiseen liittyvän henkilötiedon käsittelyn yhteydessä (esim. henkilötietoa sisältävän kulttuuriperintöaineiston näytteilläpito ja julkaiseminen verkossa).

Tietosuoja-asetuksesta ja tietosuojalaista löytyvät kyllä erityiskirjaukset kulttuuriperintöorganisaatioihin liittyen (TSA 89 artikla ja tietosuojalain 4 § 1 mom. 4) kohta), joiden nojalla käsittelyperusteena toimii 6 artiklan 1 e) alakohdan mukainen yleinen etu), mutta oikeusvarmuuden lisäämiseksi olisi kuitenkin suotavaa, että erityisesti valtakunnallisesti merkittävien, henkilötietoja sisältävien tietovarantojen ja/tai palveluiden osalta olisi olemassa nimenomaiset säännökset oikeudesta käsitellä henkilötietoja tiettyä käyttötarkoitusta varten.

Näin ollen Museovirasto katsoo, että tietosuojalainsäädännön kokonaisuudistamishankkeessa tulisi arvioida myös eri ministeriöiden hallinnonalakohtaisten viranomaisten lainsäädännön muutostarpeita. Nykyinen oikeustila vaikeuttaa Museoviraston tiedon liikkumista ja julkisten palveluiden tarkoituksenmukaista järjestämistä.

Museoviraston näkemyksen mukaan hallinnonalakohtaisen lainsäädännön päivittämiselle on edellä todetusti olemassa hyväksyttävät perusteet. Museovirasto haluaa korostaa, että kyse ei olisi uuden käsittelyperusteen luomisesta, vaan jo olemassa olevan käsittelyperusteen vahvistamisesta ja tarkentamisesta lain tasolle. Tähän velvoittaa jo tiedonhallintalain 24 § 2 momentti, jota on tulkittu siten, että viranomaisen ei käytännössä voi avata tietoverkkoon yleisiä tietopalveluja viranomaisen tietovarannoissa oleviin henkilötietoja sisältäviin tietoaaineistoihin, ellei tästä ole säädetty erikseen laissa (raportin s. 52).

2.

Lisäksi Museovirasto haluaisi nostaa esille jo aiemmin syksyllä 2023 tietosuoja-asetuksen toimivuudesta oikeusministeriölle lausumansa.

Eryteisesti Museovirasto haluaa ko. lausunnosta nostaa ensinnäkin esille sen, että henkilötunnuksen käsittelyyn liittyvät säännökset ja henkilötunnusten status tietotyyppinä ovat Museoviraston kokemuksen mukaan jokseenkin epäselviä. Yhtäältä henkilötunnus ei itsesään ole salassa pidettäväksi tai erityiseksi henkilötiedoksi säädetty tieto, jolloin se on toisin sanoen tulkittava julkiseksi tiedoksi. Toisaalta taas tietosuojalain 29 § mukaan henkilötunnuksen käsittelyn tulee olla rajatumpaa kuin julkisen tai edes tavanomaisen henkilötiedon käsittelyn. Tämä henkilötunnuksen luonteesta johtuva, sinänsä ymmärrettävä konstruktio on Museoviraston kokemuksen mukaan hankala ja epäselvä ja siten oikeusvarmuutta heikentävästi sovellettava erityisesti kokonaisen, eheän

asiakirjan arkistoinnin kannalta. Henkilötunnuksen peittäminen tekee asiakirjasta ei-eheän, mutta peittämättä jättäminen hankaloittaa Museoviraston kokemuksen mukaan asiakirjan arkistointia muun muassa sen käyttö- ja katseluoikeuksien harkinnan osalta. Henkilötunnuksen uudistamiseen liittyvä lainsäädäntö korjannee Museoviraston käsityksen mukaan tulevaisuudessa pääosan henkilötunnuksen käsittelyyn liittyvistä nykyisistä ongelmista, mutta toistaiseksi tilanne on edelleen epäselvä.

Lisäksi Museovirasto haluaa nostaa esille haasteen, joka kokemuksen mukaan liittyy tietosuojavastaava-termiin. Tietosuoja-asetuksen suomennokseen valittu ”tietosuojavastaava”-termi on Museoviraston näkemyksen mukaan ongelmallinen ja harhaanjohtava. Tietosuojavastaavan tehtävistä on säädetty tietosuoja-asetuksen 39 artiklassa, jonka mukaan tietosuojavastaavan tehtävänä on neuvoa ja valvoa tietosuojalainsäädännön toteutumista omassa organisaatiossaan. Tietosuojavastaava ei siis ole vastuussa tietosuojalainsäädännön mukaisten velvoitteiden toteutumisesta omassa organisaatiossaan muusta organisaation henkilöstöstä poikkeavalla tavalla.

Toisin sanoen tietosuojavastaava on vastuussa vain omien tehtävien asianmukaisesta hoitamisesta, jotka edellä todetusti liittyvät neuvontaan ja valvontaan, eivät vastuisiin. Tietosuojavastaava ei esimerkiksi ole vastuussa siitä, että organisaation johto kieltäytyisi resursoimasta tai toteuttamasta organisaatiolle tietosuoja-asetuksessa asetettuja velvoitteita, kuten vaikutustenarviointien tai rekisteröidyn informoinnin tekemistä. Vastuu, kuten kaikessa muussakin organisaatioiden toiminnassa, on viime kädessä organisaation johdolla. Monessa organisaatiossa tehtävän harhaanjohtava nimeäminen tietosuojavastaavaksi on kuitenkin Museoviraston kokemuksen mukaan aiheuttanut sen sitkeän, edelleen voimassa olevan ja vaikeasti kitkettävän väärinkäsityksen, että esimerkiksi organisaation tietosuojadokumentaation valmistelemisesta olisi vastuussa tietosuojavastaava tai että sen luomiseen liittyvä pääasiallinen työ kuuluisi tietosuojavastaavan kontolle.

Tietosuoja-asetuksen suomennoksen muuttaminen ”tietosuojavastaava”-nimikkeeseen osalta on tästä syystä Museoviraston näkemyksen mukaan perusteltua. Museovirasto katsoo, että mallia nimikkeeseen suomennoksesta tulisi ottaa valtaosassa muita jäsenvaltioita käytössä olevista nimikkeistä. Niissä ei käytetä ”vastaava”- tai ”vastuuhenkilö”-termiä, vaan ”asiamies”- tai ”valtuutettu”- termiä. Myös ”valvoja”-termin käyttö voisi Museoviraston näkemyksen mukaan olla perusteltua.

3.

Museovirasto yhtyy väliraportissa kuultujen näkemyksiin siitä, että rekisterinpidon tai yhteisrekisterinpidon järjestämistä valtionhallinnossa tulisi kehittää nykyisestä muun muassa sääntelyä tarkentamalla. Esimerkiksi valtion yhteisten palvelukeskusten ja asiakasvirastojen keskinäinen rooli on monelta osin epäselvä ja tulkinnanvarainen.

Kerättävien henkilötietojen lajin/tyypin sekä käyttötarkoituksen osalta rekisterinpitäjäyys on yhteisten palveluiden osalta melko selkeästi aina asiakasvirastolla, mutta muilta osin status ei ole yhtä selvä. Vaikka tietyn henkilötiedon käsittelyn tarve ja käyttötarkoitus tulevat asiakaslähtöisesti, ko. tarpeeseen ja käyttötarkoitukseen käytettävät yhteisiin palveluihin kuuluvat tekniset järjestelmät puolestaan tulevat voimakkaan palvelukeskuslähtöisesti. Yksittäisen asiakasviraston tosiasiallinen vaikutusmahdollisuus esim. teknisen järjestelmän perustietoturvan tasoon tai siihen, missä maissa henkilötietoja käsitellään, on käytännössä olematon siksi, että palvelukeskus on jo alihankkijaansa valitessaan etukäteen määritellyt mm. olennaisia näihin asioihin liittyviä reunaehtoja sitoen asiakkaan kädet tältä osin palvelukeskusten linjauksiin ja valintoihin. Palvelukeskuksia koskevista laeista asiakkaalle tuleva laaja palveluiden käyttövelvoite kaventaa entisestään asiakasviraston tosiasiallisia vaikutusmahdollisuuksia.

Rekisterinpitäjän määritelmä ja sitä kautta rekisterinpitäjälle kuuluvien tehtävien vastuutaho on määriteltäjä jäsenvaltioita sitovasti tietosuojalain 4 artiklan 1 kohdan 7) alakohdassa: " 'rekisterinpitäjällä' [tarkoitetaan] luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, viranomaista, virastoa tai muuta elintä, joka yksin tai yhdessä toisten kanssa määrittelee henkilötietojen käsittelyn tarkoitukset ja keinot --". Palvelukeskusten asiakkailla ei edellä todetulla tavalla ole täysin itsenäistä valtaa kaikilta osin määrittellä henkilötietojen käsittelyn keinoja.

Vaikka yllä kuvattua ongelmaa onkin pyritty estämään erilaisilla asiakasvirastojen tarpeet ja näkökulmat huomioon ottavilla yhteistyömuodoilla, eivät siellä muutaman valitun tahon esittämät näkemykset edusta kattavasti koko valtioneuvoston monimuotoista ja laajaa kenttää. Sääntelytarve vastuiden selkeyttämisen osalta on täten ilmeisen laaja.

Museovirasto katsoo, että ensisijaisen ja lähtökohtaisen vastuun tietoturvan, tietosuojan ja jatkuvuudenhallinnan vaatimustenmukaisen toteutuksen ja todennuksen suhteen tulisi olla yhteisiä palveluita tarjoavalla/kilpailuttavalla/hallinnoivalla taholla. Erityisesti yksittäisellä pienellä tiedonhallintayksiköllä tai virastolla, kuten Museovirastolla, on hyvin vähän vaikutusmahdollisuuksia keskustahon valmiiksi määriteltyjen palveluiden sisältöön, ehtoihin, kontroleihin jne., puhumattakaan vaikutusvallasta suoraan suuriin monikansallisiin yhtiöihin. Näin ollen mm. kattavan tietosuojalain- tai riskienhallintadokumentaation laatiminen virastojohtoisesti/viraston sisäisesti on lähes mahdotonta. Keskitetty johto ja suunnittelu on tarpeen laadun, riskienhallinnan ja prosessitehokkuuden näkökulmasta.

4.

Valtiovarainministeriö on väliraportin mukaan omissa kuulemisissaan tuonut esille sen, että erityisesti erilaisiin kehittämis- ja innovointitehtäviin liittyen olisi olemassa tarvetta henkilötietojen käsittelyä koskevan sääntelyn lisäämiselle tai tarkentamiselle. Museovirasto ymmärtää ja kannattaa tietojärjestelmien, teknologian tai palvelujen kehittämiseen liittyviä yleistä tavoitetta, mutta näiden

tavoitteiden toteuttamisen ei tule olla itseisarvollisia tai heikentää tietosuoja, tietoturva tai tiedot omistavien viranomaisten vaikutusmahdollisuutta tietojen tulkitsemiselle.

Museovirasto katsoo, että nykylainsäädäntö mahdollistaa jo riittäväällä tavalla kehittämis- ja innovointitehtävien tarkoituksenmukaisen tuottamisen. Mikäli nykyisen oikeustilan aikana on ilmennyt haasteita, tulisi näitä haasteita Museoviraston näkemyksen mukaan pyrkiä ratkomaan ensisijaisesti pehmeämmillä keinoilla, kuten viestimällä avoimemmin ja selkeämmin kehittämis- ja innovointitoimien tavoitteista, tarpeellisuudesta ja siitä, miten tietoturva- ja tietosuojanäkökulmat on huomioitu tietopyynnön kohteena olevien tietojen osalta.

Museovirasto haluaisi tältä osin kiinnittää huomiota myös väliraportissa esiin nostettuihin huomioihin perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännöstä, jossa on suhtauduttu pidättyväisesti kansallisen henkilötietojen käsittelyä koskevan erityislainsäädännön säätämiseen.

Onko jonkin yleisen tietosuoja-asetuksen tai tietosuojalain säännöksen havaittu estävän viranomaisen tiedon liikkumisen tai julkisen palvelun järjestämisen tarkoituksenmukaisella tavalla? Onko tietosuojan yleissäädösten havaittu estävän tai rajoittavan tiedon tai henkilötietojen hyödyntämistä tai käsittelyä tarkoituksenmukaisella tavalla?

Kyllä

Jos on, mistä säännöksistä on tarkalleen ottaen kyse ja miten ne estävät tai rajoittavat tiedon käsittelyä?

Ks. yllä

VIRANOMAISTEN HENKILÖTIETOJEN KÄSITTELYÄ KOSKEVA KANSALLINEN ERITYISSÄÄNTELY

Onko kansalliseen erityissääntelyyn, jossa on kyse viranomaisten suorittamasta henkilötietojen käsittelystä (mukaan lukien henkilötietojen luovuttamisesta), koettu liittyvän haasteita tai epäselvyyksiä?

Kyllä

Jos on, minkälaisista haasteista ja epäselvyyksistä on tarkalleen ottaen kyse?

Ks. yllä

Onko kansallisen erityislainsäädännön henkilötietojen käsittelyä koskevien säännösten havaittu estävän tietojenvaihdon sellaisten viranomaisten (tai julkista hallintotehtävää hoitavien) välillä, jotka tarvitsevat tietoja lakisääteisten tehtäviensä hoitamista tai julkisen palvelun tarjoamista varten?

Ei

Jos on, mistä säännöksistä on tarkalleen ottaen kyse ja miten ne estävät viranomaisten välistä tietojenvaihtoa?

-

Onko kansallisessa erityislainsäädännössä tunnistettu muita esteitä julkisen palvelun tarkoituksenmukaiselle järjestämiselle?

Kyllä

Jos kyllä, mistä säännöksistä on tarkalleen ottaen kyse ja miten ne estävät julkisen palvelun tarkoituksenmukaista järjestämistä?

Ks. yllä

YLEISEN TIETOSUOJA-ASETUKSEN SALLIMAN KANSALLISEN SÄÄNTELYLIKKUMAVARAN KÄYTTÖ

Onko yleisen tietosuoja-asetuksen sallimaa kansallista sääntelyliikkumavaraa käytetty tarkoituksenmukaisella tavalla viranomaisen tiedon liikkumisen tai julkisen palvelun järjestämisen näkökulmasta?

Ei

Jos ei, tulisiko kansallista sääntelyliikkumavaraa käyttää enemmän?

Jos kyllä, miltä osin ja miten liikkumavaraa tulisi käyttää nykyistä enemmän julkisen palvelun järjestämisen näkökulmasta?

-

Puuttuuko kansallisesta erityislainsäädännöstä säännöksiä, jotka mahdollistaisivat viranomaisten välisen tiedon liikkumisen siten, että julkinen palvelu voitaisiin järjestää tarkoituksenmukaisella tavalla. Jos kyllä, mistä puutteesta ja palvelusta on tarkalleen ottaen kyse?

Museovirasto yhtyy ympäristöministeriön näkemykseen rakennusperintölain 20 § mukaisten seurantajärjestelmien tarkemman sääntelyn tarpeesta. Museovirasto ei itse ylläpidä varsinaisia suojeltujen kohteiden tilan ja kehityksen seurantajärjestelmiä, mutta se ylläpitää seurannan kannalta olennaisia tietoja sisältäviä muita rekistereitä, kuten esimerkiksi erityislaeilla suojeltuja rakennuksia koskevia tietoja sisältävää rekisteriä (rakennusperintörekisteri) sekä valtakunnallisesti merkittävien rakennettujen kulttuuriympäristöjen tietoja sisältävää rekisteriä (RKY-rekisteri) ja valtakunnallisesti merkittävien arkeologisten kohteiden (VARK) rekisteriä. Myös näiden sekä muiden Museoviraston ylläpitämien, henkilötietoja sisältävien kulttuuriperintötietovarantojen osalta sääntelyn tarkentaminen erityisesti ylläpidon vastuuroolien ts. rekisterinpitäjyyden osalta olisi Museoviraston näkemyksen mukaan harkitsemisen arvoista.

Museovirasto haluaisi lisäksi korostaa tiedon avoimuuden edistämistä ja sen tärkeyttä erityisesti uusiin ja tuleviin tietojärjestelmäprojekteihin liittyen (mm. uusi rakennetun ympäristön tietojärjestelmä RYTJ). Tiedon avoimuuden näkökulma on kulttuuriympäristötyölle läheisempi ja luontevampi kuin monille muille toimijoille tässä kokonaisuudessa, koska kenttä koostuu paljolti muistakin kuin viranomaistoimijoista. Kulttuuriympäristötyön näkökulmasta olisi tärkeää, että tiedon siirtyminen rakennetun ympäristön tietojärjestelmän kontekstissa yhtäältä viranomaisten ja toisaalta muiden toimijoiden kesken olisi riittävän saumatonta sekä se, etteivät tietosuojakysymykset aiheuta aiheettomia esteitä yhteyksissä, joissa tiedontarve on jokin muu kuin itse henkilötieto. Tässä yhteydessä Museoviraston näkökulmasta keskeisiä kysymyksiä ovat muun

muassa se, miten viranomaiset voivat hyödyntää tietoja muihin kuin alkuperäiseen käyttötarkoitukseen, kuten viranomaisen tutkimus- tai selvittämistarkoituksiin tai palveluiden kehittämistarkoituksiin sekä se, miten tiedonvaihto viranomaisten välillä ja toisiokäyttö esim. kolmansien osapuolien toimesta saadaan järjestettyä tarkoituksenmukaisella tavalla.

Onko kansallisessa erityislainsäädännössä käytetty sääntelyliikkumavaraa tarpeettomasti? Jos on, miltä osin ja mistä säännöksistä on tarkalleen ottaen kyse?

-

YLEISET KOMMENTIT

Puuttuuko väliraportin liitteestä 1 lakeja, joita olisi hyvä arvioida kokonaisuudistuksen yhteydessä?

-

Muut kommentit

Yleisellä tasolla Museovirasto katsoo, että väliraportti on hyvin ja kattavasti laadittu ja että toimeksiantoon liittyvää lainsäädäntöä on analysoitu laajasti myös tietosuojaoikeuden ytimen ulkopuolelta, ottaen huomioon mm. perus- ja ihmisoikeudet.

Raportin tausta-aineistona toimineiden kuulemisten osalta Museovirasto haluaisi kuitenkin esittää huolensa kuulemisten puutteellisuudesta erityisesti kulttuuriperintöorganisaatioiden, kuten kirjastojen, arkistojen ja museoiden osalta. Vaikka raportissa on nimenomaisesti todettu, että kuultavien joukkoa on erikseen jälkikäteen täydennetty, jotta erityyppiset julkiset palvelut tulisivat paremmin hyvin katetuiksi (s. 9), ei kulttuuriperintökentän julkisia toimijoita ole lainkaan kuultu väliraporttia valmisteltaessa. Tämä on Museoviraston näkökulmasta valitettavaa, sillä kulttuuriperintökentällä toimii useita julkishallinnon toimijoita, jotka voisivat myös hyötyä tiedon liikkuvuutta, pilvipalveluiden tarkoituksenmukaista järjestämistä tai muuten julkisten palveluiden tarkoituksenmukaista järjestämistä edistävästä toimenpiteistä. Lisäksi sekä tietosuoja-asetuksesta että tietosuojalaista löytyy useita kulttuuriperintöorganisaatioita koskevia erityissäännöksiä (esim. TSA 5 art 1. b), 9 art. 2. j), 14 art. 5. b), 89 art. ja tietosuojalain 4 § 1 mom. 4 kohta, 32 §), joihin liittyviä kokemuksia olisi Museoviraston näkökulmasta hyvä ottaa raporttia valmisteltaessa huomioon.

Museovirasto katsoo, että väliraportti keskittyy pääosin vain sen laatimisen taustalla olleen hallitusohjelmakirjauksen viimeiseen osatavoitteeseen (yleinen julkisten palveluiden tarkoituksenmukainen järjestäminen). Erityisesti pilvipalveluita koskevat näkemykset jäävät melko pimentoon. Onko työryhmässä valittu rajaus ollut tarkoituksellinen vai liittyykö rajaus siihen, ettei pilvipalveluiden käytön osalta kansallista liikkumavaraa ole käytettävissä? Museovirasto näkemyksen mukaan pilvipalveluita koskevia johtopäätöksiä tulisi raportissa kirkastaa ja tuoda näkyvämmiin esille.

Museovirasto yhtyy väliraportin kuulemisissa esitettyyn näkemykseen siitä, että tietosuojavaltuutetun toimistoa tulisi olla mahdollista kuulla nykyistä useammin henkilötietojen käsittelyn osalta. Museovirasto on jo aiemmin lausunut asiasta oikeusministeriölle mm. syyskuussa

2023 tietosuoja-asetuksen toimivuuteen ja sen soveltamiseen liittyvän lausuntonsa yhteydessä ja viittaa soveltuvin osin kyseisessä lausunnossa esittämäänsä. Erikseen Museovirasto haluaisi huomauttaa, että se ei jaa työryhmän raportissa esittämää näkemystä siitä, että ongelma ratkeaisi organisaatiokohtaisten tietosuojavastaavien roolia korostamalla. Museovirasto katsoo, että vastuuta ei juurikaan voida vierittää tietosuojavastaaville, sillä eri organisaatioissa osaamis- ja resurssitaso on tältä osin huomattavan vaihtelevaa ja monesti puutteellista. Tietosuojavastaavan tehtäviä tehdään erityisesti pienemmissä valtionhallinnon organisaatioissa oman toimen ohella ja hyvin vaihtelevilla koulutustaustoilla. Nykytilanne ei Museoviraston näkemyksen mukaan edistä hyvän hallinnon periaatteiden, kuten luottamuksensuojan tai yleisen oikeusvarmuuden tehokasta toteutumista. Tämän vuoksi Museovirasto katsookin, että mahdollisuus keskitettyyn viranomaisneuvontaan on tarpeellista ja pitkällä tähtäimellä myös kustannustehokkaampaa erityisesti pienemmille valtionhallinnon organisaatioille.

Lopuksi Museovirasto haluaisi nostaa esille näkemyksensä siitä, että väliraportissa olisi tullut huomattavasti nykyistä laajemmin käsitellä julkisuuslain ja tietosuojalainsäädännön välistä suhdetta ja sen vaikutuksia mm. tiedon liikkuvuuteen. Museovirasto yhtyy muun muassa Poliisihallituksen väliraportissa mainittuun kantaan siitä, että työryhmän tulisi työssään ottaa vielä nykyistä kattavammin huomioon julkisuuslain ja sen uudistushankkeen sekä siihen kevään 2024 lausuntokierroksella annettujen lausuntojen näkemykset ennen lopullisia johtopäätöksiä tiedon liikkuvuuden ja julkisten palveluiden järjestämisestä. Tästä huolimatta Museovirasto katsoo, että tietosuojalainsäädännön koordinaatiotyöryhmän tarkasteluun valitut lait tulisi todellisuudessa arvioida mahdollisen ongelmallisuutensa osalta puhtaasti tietosuojaan liittyen. Mikäli esimerkiksi viranomaisten väliseen tiedonluovutukseen liittyen on havaittu ongelmia, ne tulisi Museoviraston näkemyksen mukaan ratkaista erikseen eikä tarpeettomasti ja tehottomasti pyrkiä ratkomaan ko. ongelmia tietosuojasäätelyä muuttamalla.

Roihankorpi Roni
Museovirasto